

BERETNING, INTERPLAY 2016

Af Alexandra Moltke Johansen

Don Duyns er et seksårigt barn og en voksen mand. Han tegner mit stykke på et stort papir, som jeg taknemmeligt gemmer og tager med mig hjem. Han er opmærksom, betænksom, skarp og sjov og er tutor i Base Group 6 hvor jeg hører til.

Jeg bor på et værelse hvor gardinerne er mørke og kan lukke lyset fra fjorden og skoven ude.

Jeg sover som en sten med mit barn i maven.

Vi spiser salt og sød mad og mange desserter i en sal med udsigt til vandet.

Hver dag er planlagt perfekt. Vi mødes i vores base groups og diskuterer hinandens tekster. Vi spiser og hviler og samles om aftenen for at lære hinanden og vores lande bedre at kende.

Nationalismen er ikke kun en ufarlig dansk spire, den buldrer henover jorden og vokser og strækker sig mod himlen overalt.

Vi taler om hadet og kulden og hvor og hvordan teatret og kunsten kan handle.

De voksne ser romantisk på de unge dramatikere. Det er dem, der skal ændre verden, de bærer fremtiden i hænderne. De voksne vil lave ungdomsteater, der forandrer de unges verdenssyn og får dem til at handle.

Jeg foreslår at vi går i gang med det samme. At vi går derhen hvor vi ikke er ønsket. At vi bruger vores kunstneriske egenskaber til at lave aktioner og performances til alle dem, der ikke sidder nede i salen og har købt en billet, men de voksne råber højere, og gentager deres sang om en lys og stærk ungdom og forsvarer sig også med at de har ansat nogle flygtninge til at bygge scenografi. De unge er stille.

Vi sejler på fjorden og får fiskesuppe i solen og vi bader og griner og nogen får øl.

Jeg vågner om morgenen og skriver som en gal. Jeg har plads til at tænke og være og vi er så mange at man kan forsvinde og dukke op, uden at nogen ved man har været borte.

Vi samler vores tekster og læser dem højt for hinanden i kirken. Jeg er en månemand, der viser den ensomme pige hvordan lilla bananer ser ud.

Vi ser en kæmpe kanin i et svensk stykke, som kun få af os forstår.

Vi går i sauna og bliver vist rundt på et teater, hvor en dansker holder foredrag og provokerer med en analyse-model, der skal vurdere kvaliteten ved de enkelte teaterforestillinger.

Så let lader vi os ikke snyde, især svenskerne er på vagt overfor kapitalismen, prækariatet og pengene.

Jeg pakker min tegning og alle mine noter og sover i bussen, der når til stationen. Jeg tager afsked med Don og vinker til flere og når Danmark med nyt mod og stor energi.